

gribe Chancen og undgaa de Farer, som foreligger, at skride til det, som Kommissionen nu har været enig om at anbefale, og som Udenrigsministeren har foreslaaet i det Lovforslag, der ligger paa Tingets Bord. Nogle vil sige: Ja, men var det da ikke bedre — og det var det socialdemokratiske Mindretal i Kommissionen inde paa —, at man ventede med at oprette en Del af disse Gesandtskaber, indtil Forholdene var afklarede? Nej, det er netop det, det ikke er. Det er netop i Øjeblikket, da alting ligger usikkert, at vi skal være paa Markedet før andre for at gribe Chancen. Det er naturligt, at man har tænkt sig, at man skulde se at spare saa meget som muligt ogsaa paa dette Omraade, og der er paa Lønningsomraadet Ting, som maaske adskillige af Tingets Medlemmer staaar noget uforstaaende overfor, men at spare paa dette Omraade er at sætte Penge til. Den rigtige Økonomi er netop at faa de rigtige Mænd ud paa de rigtige Pladser. Dertil kan man sige: De rigtige Mænd kan man ikke skabe og faa frem ved et Lovforslag. Nej, men Forholdene, Omstændighederne danner Mændene, og det skal nok vise sig, at de skal være der, naar vi nu skal til at søge efter dem.

Tanken er altsaa at udvide vort Diplomati- og Konsulatvæsen netop for at gribe de Chancer, som er der, og afværge de Farer, som er der. Men dertil hører, at man faar en Enhedsledelse. Alle i Kommissionen har været enige om, at vort Udenrigsministerium skulde ændres, at vi skulde gaa tilbage til det, vi havde før 1908: en Direktør, der staaar som Leder af det hele, uden at gaa tilbage fra det Fremskridt, som 1908 betød, idet man den Gang oprettede det Departementschefs-embede, der skulde give sig af med de handelspolitiske og særlig de økonomiske Forhold. Vi har i Kommissionen set — thi det ser jo alle, og det er herpaa, Lovforslaget er bygget —, at det økonomiske angiver Retningslinien for det politiske. Det er noget, som man ikke er ukendt med fra tidligere Tid. Vi ved godt, at det, man kaldte Religionskrige og nationale Krige, inderst inde blev sat i Bevægelse af økonomiske Aarsager. Vi ved, at naar Belgien har været Midtpunktet for Verdenskrige, ogsaa før denne Verdenskrig, er det netop paa Grund af dets økonomiske Betydning. Derfor har man talt om den materialistiske Historie-skrivning, den Historie-skrivning, som lægger Vægten paa de materielle Faktorer. Det var et nyt Synspunkt, som kom ind i

den videnskabelige Historieforskning, men fordi den reagerede mod en tidligere alt for aandelig Opfattelse, gik den til den modsatte Yderlighed, og den er ved at ville lægge Vægten udelukkende paa det materielle gaaet lige saa forkert i Byen. Men vi ser nu alle, at Økonomiens Historie er et Hovedafsnit i hele Verdenshistorien, og at ved vor Udenrigspolitik er det de økonomiske Kræfter, man særlig maa have Øjet fæstet paa. Men disse økonomiske Kræfter gælder det om at kunne se ovenfra, ikke ud fra Enkelt-Økonomi, ikke ud fra enkelte faglige Standpunkter, men se dem og samle dem, det vil netop sige: se politisk paa det. Det er derfor, at alle i Kommissionen er enige om det Synspunkt, som Lovforslaget er bygget paa, at der skal være en Enhedsledelse i Udenrigsministeriet, en Direktør. Dog har der været nogen Uenighed i Kommissionen; der har været et Flertal og et Mindretal. Flertallet bestaar af Erhvervsrepræsentanterne, Handelsfolkene, af Ministeriets Embedsmænd og af Venstres Repræsentanter, og Flertallet siger, at hvad Valget af en Direktør angaar, maa Ministeren, hvis Ansvar ikke maa forflygtiges, selvfølgelig staa frit, saa at han kan tage den bedst egnede Mand, hvor han maatte findes. Altsaa, det, Flertallet vil have, er, at Udenrigsministeren skal staa helt frit i Valget af Direktøren, hvorimod Mindretallet, som bestaar af Socialdemokraterne, det konservative Folkepartis Repræsentanter og, subsidiært, det radikale Partis Repræsentanter, gaar imod dette, idet Mindretallet vil have, at Ministeren ikke maa tage til Direktør en Mand, som allerede nu sidder i Karriøren, men skal tage ham udenfor. Det staaar i deres Betænkning: „Den nye Direktør bør ikke søges, hvor man paa Forhaand maa vide, at den bedst egnede Mand ikke kan findes“, og den bedst egnede Mand kan efter Mindretallets Mening ikke findes indenfor den nuværende Udenrigsstyrelse, indenfor Centraladministrationen. Derom kan man have forskellige Meninger, men Mindretallet mener altsaa, at han skal tages udefra, at han skal tages fra selve Erhvervslivet. Mindretallet er imidlertid klar over, at det vil være meget vanskeligt at faa en Mand derfra til at gaa ind i et Embede, idet han vil miste noget af sit frie Initiativ og først og fremmest den store Indtægt, han har. Derfor mener Mindretallet, at Rigsdagen saa maa stille til Raadighed en særlig Bevilling til en Lønforhøjelse for at faa en saadan Mand